

ครู ลหุ เอก โท

นำเสนอเมื่อ : 9 มิ.ย. 2551

คำครุ คำลหุ และคำเอก คำโท เป็นเกณฑ์ใช้บังคับในการแต่งฉันทลักษณ์ต่าง ๆ

ครู ลหุ เอก โท

ครุ

คือ **พยางค์** ที่มีเสียงหนัก ได้แก่ พยางค์ที่ประกอบด้วย สระเสียงยาว (**ทิมสระ**) และ สระเกินทั้ง ๔ คือ สระ อ่า ไอ โอ เอา และพยางค์ที่มีตัวสะกดทั้งสิ้น เช่นตา ดำ หัด เรียน ฯลฯ

ครุ (เสียงหนัก) เป็นพยางค์ที่ประสมด้วยสระเสียงยาวในมาตราแม่ ก.กาและมีตัว สะกด รวมทั้งประสมด้วย อ่า ไอ โอ เอา เช่น จำ ไต่ ไป เขา รัก ลูก

คำครุ แปลว่า เสียงหนัก สัญลักษณ์ “ ั ” ประกอบด้วย

1. พยางค์ที่มีสระเสียงยาวไม่มีตัวสะกด เช่น มหา พารา
2. พยางค์ที่มีตัวสะกดทั้ง 8 แม่ เช่น รัก ชิด ชอบ ฯลฯ
3. พยางค์ที่มีสระ อ่า ไอ โอ เอา เช่น เรา จำ ใจ ไป

ลหุ

คือพยางค์ที่มีเสียงเบา ได้แก่พยางค์ที่ประกอบด้วย สระสั้น(**รัศสระ**) ที่ไม่มีตัวสะกด เช่น พระ จะ มิ ดู แกะ ฯลฯ

ลหุ คำที่มีเสียงเบา เป็นพยางค์ที่ประสมด้วยสระเสียงสั้น เช่น จะ ดู ตี ผิว กระทะ ฤ

ครุ-ลหุ มีสัญลักษณ์แทนดังนี้

คำลหุ แปลว่า เสียงเบา สัญลักษณ์ “ ุ ” ประกอบด้วย

1. พยางค์ที่มีสระเสียงสั้นไม่มีตัวสะกด เช่น มะลิ ชิชะ ก็ เถอะ
2. พยางค์ที่มีตัวพยัญชนะตัวเดียว เช่น ณ บ ฐ

เอก

คือพยางค์ หรือคำที่มีรูป**วรรณยุกต์**เอก และบรรดาคำตายทั้งสิ้น ซึ่งใน**โคลง** และ**ร่าย** ใช้เอกแทนได้ เช่น พ่อ แม่ พี่ ปู่ ชิ ชะ มัก มาก ฯลฯ

โท

คือพยางค์หรือคำที่มีรูปวรรณยุกต์โท เช่น หน้า ฟ้า ช่าง น้า น้อง ต้อง เลี้ยว ฯลฯ

เอก-โท ที่บังคับด้วยรูปวรรณยุกต์ เอก โท นิยมใช้กับคำประพันธ์ประเภทร้อย โคลง

ขอขอบคุณข้อมูลจาก

- [เว็บไซต์ส่วนบุคคล: โรงเรียนเลยพิทยาคม](#)
- [ศูนย์การศึกษาออกโรงเรียนภาคตะวันออกเฉียง](#)